Braćo i sestre,
sada kad je tišina ispunila ovu crkvu, neka svatko od nas napravi korak u svoje srce — iskreno, bez pretvaranja.

Zapitajmo se:
Jesmo li je svetu pričest primili iz navike ili iz ljubavi?
Jesmo li pristupili s vjerom da nas Gospodin može promijeniti, iscijeliti, voditi?
Jesmo li Mu danas dali svoje brige, svoje slabosti, svoje rane?
Jer dostojnost ne znači savršenstvo.
Dostojni smo onda kad smo iskreni.
Kad Mu kažemo: „Gospodine, ne razumijem sve, ali trebam Te."
Kad Mu damo svoje lomove bez maski i svojih strahova bez uljepšavanja.
Dostojni smo kad vjerujemo da samo On može učiniti naše srce novim.

Draga braćo i sestre, vi koji se niste pričestili,
Krist vas ne osuđuje. Ne gleda vas ispod oka.
Ne broji vaše padove. On gleda čežnju.
On vidi vaše srce koje možda kaže: „Gospodine, još nisam spreman… ali želim doći bliže."
I ta želja — ta iskra — Bogu je dragocjena.
Neka nikoga ne bude sram pozvati svećenika za ispovijed.
Neka nikoga ne priječi strah od vlastite prošlosti.
U Božjem srcu nema „predobrih" ni „preloših".
Postoje samo djeca koja se vraćaju kući.

U ovoj tišini pred Kristom Kraljem neka se rodi jedna jednostavna molitva:

„Gospodine, učini me dostojnim da Te nosim u srcu.
A kad nisam dostojan, učini me da Te želim.
Daj mi hrabrost da Ti se približim
i poniznost da se prepustim Tvojoj milosti.
Budi Kralj mojega života, danas i svaki dan."

Neka nas ovaj blagdan obnovi, ohrabri i vrati k Onome koji na križu širi ruke za sve — i za jake i za slabe, i za svete i za ranjene. Amen.